

Balanç oficial d'una catàstrofe

Respostes tèbies a unà gelada històrica

Més enllà, bastant més enllà dels 40.000 milions de pessetes, són les pèrdues que fonts oficials de la Conselleria d'Agricultura consideren que ha ocasionat el fred al camp valencià. En aquestes enormes xifres no s'inclouen ni les repercussions en altres sectors econòmics vinculats a l'agricultura ni el dany irreversible que la catastròfica gelada ha provocat en els arbres, que encara no pot ser plenament avaluat.

C. MIRO

primers, va especificar que en cap cas la línia de crèdits que pensava obrir-se no seria a fons perdut, sinó retornables, tot i que d'interessos més baixos: s'abatiran els préstecs, però cladrà tornar els duros a l'estat o a les caixes d'estalvis o rurals. Respecte als treballadors assalariats, va esmentar la necessitat d'habilitar subsidis per al gran nombre de parats que inexorablement s'han de produir. Potenciar obres socials, per absorbir-ne

una part, és l'altre eix d'intervenció programat pel govern de la Generalitat. Les modestes i incertes solucions de sempre, per a un país on els daltabaixos històrics són d'allò més habituals.

Un cas especialment tràgic és el de la Ribera. Assolada per dues riuades recents, i empenyorada fins al coll, aquesta comarca ha tornat a ser colpida durament per un altre tràngol desmesurat, ara en forma de gel. Tant que, fins i tot

«És dur ser conseller en aquestes circumstàncies»

el Consell s'ha adonat de la situació crítica i ha anunciat que en aquesta comarca desplegarà una política d'ajudes diferenciada i preferent.

On el conseller va deixar de banda la tímidesa política crònica que defineix els nostres governants va ser en la denúncia de l'actuació d'algunes companyies d'assegurances, que estan fent firmar a molts llauradors el *finiquito* amb avaluacions molt inferiors a les reals. Tot manejant taules de valors en funció de la riquesa de suc, alguns agents s'aprofiten del desconcert dels agricultors. El conseller va insistir que ningú no ha de firmar cap paper si no està absolutament d'acord amb el que li donen. A més, va fer una crida per evitar que actuacions d'aquesta mena augmenten el grau de desconfiança que els llauradors valencians mantenen respecte a les assegurances agràries. Va aclarir, així mateix, que la hipotètica declaració de zona catastròfica no exonera les companyies del pagament als propietaris que tenien les collites assegurades.

El conseller, prèviament, havia fet una pre-

Més de 40.000 milions de pèrdues en el camp valencià

/ C. Francesc

No som foques, per desgràcia

«No som foques», cridaven colles enrevenades d'estudiants, tot acaçant per la plaça de la Mare de Déu de València el càlid conseller d'Educació, senyor Ciscar. Protestaven les frigidificades criatures per la nul·la calefacció dels seus instituts gèlids. S'escapolia de l'escomesa, una volta més, l'honorable, alat com un Schuster, incòlume.

«No som foques», per desgràcia, afegiria el glaçat periodista que escriu amb guants aquest article, mentre la puntiua dels peus mostra signes inequívocs d'una congelació no desitjada. Foques, foques hauríem d'haver estat per a poder suportar dignament el fred tan cruel i insidiós que hem passat. Humans, massa humans, al capdavall.

L'oceà de fred que, sobretot, els primers dies de gener ens ha deixat materialment estabornits ha tornat a posar en evidència que els nostres edificis, privats i públics, estan disseñats amb mentalitat tropical. El senyor Pla i Casadevall, d'obligada lectura per a qualsevol valencià civilitzat, ha escrit profusament sobre la malaltissa convicció que tenim els habitants d'aquest litoral que ací mai no fa fred.

I actuem en conseqüència: no vivim en cases, sinó en neveres. I això a pesar que tots els hiverns ens emportem la general sorpresa que la gelor ens assalta implacable i ens deixa fent figures gens airoses. Quan el termòmetre, a més, arriba davall zero, la situació

Els estudiants, enravenats

J. Ciscar

esdevé intolerable, inhumana. Les nostres cases, infestades de badalls, d'esqueletes, d'intersticis, són com l'Empordà: palaus del vent. I els mosaics. I les rajoles. ¡Fan tan bonic! L'estètica ens ofega més aviat a través del fred.

I encara gràcies. Com vivim en una societat on hi ha plena llibertat per a ser pobre, pidolaire o rodamón, hi ha gent que no necessita deambular obsedit per tota la casa tapant forats: no tenen altra casa que un gran forat. Poden

morir glaçats, però no hi fa res. O sí. Puntualment sol·licites, les autoritats municipals es dediquen a aixopugar-los del clima inclement. Tret d'algun irreductible que es nega a fer el paper del gos intermitentment, i prefereix morir sense conèixer les delícies de la beneficència i la caritat. ¿Quants graus cal perquè els edils s'abocquen febrils a arreplegar tot aquest material de trossejament?

No som foques, per desgràcia.

dicció i una aposta. La predicció va ser que la frontera no es tancaria per als productes cítrics, encara que no va negar les tensions que hi ha al voltant de la inspecció de la qualitat de les taronges que pretenen anar a Europa. A hores d'ara, més d'un 20 per 100 d'aquesta fruita és rebutjada pels inspectors, i la proporció, evidentment, tendeix a augmentar. L'aposta va ser que no s'arribarà al milió i mig de tones exportades, i molt difícilment s'assolirà el milió quatre-cents mil. El dia que Font de Mora jugava amb els números, les xifres encara no arribaven al milió cent mil.

L'anunci de l'edició per la Conselleria d'un fullet per tal d'evitar precipitacions en el tractament dels arbres, per part dels llauradors més dràstics, va ser un dels últims punts de la reunió. Aquesta iniciativa il·lustrada, en la millor línia de la Societat d'Amics del País del segle XVIII, serà portada a cap conjuntament amb la Caixa d'Estalvis de València, segons va dir el titular d'Agricultura de la Generalitat valenciana. Massa gel per a tan tèbies respostes, potser.

Xavier Peiró